

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/76/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013202063
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1013202063.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., právne zastúpená Mgr. Jurajom Kindlom, advokátom, Námestie slobody č. 10, Bratislava, proti odporcovi: Okresný úrad Bratislava, Trenčianska č. 55, Bratislava (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Bratislave), v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, konajúc o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/277/2013-99 zo dňa 29.01.2014 voči výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľky o d m i e t a .
Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie na prvostupňovom súde

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č. k. 2S/277/2013-99 zo dňa 29.01.2014 zastavil konanie podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v platnom znení (ďalej len „O. s. p.“), z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkou pred rozhodnutím veci a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p.

Proti uzneseniu krajského súdu voči výroku o trovách konania podala navrhovateľka včas odvolanie, v ktorom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnuté uznesenie a navrhovateľke priznal náhradu trov konania vo výške 331,12 Eur. V dôvodoch poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 283/2005 (R 51/2006), podľa ktorého výrok o náhrade trov konania nestráca charakter uznesenia podľa § 167 ods. 1 O. s. p. aj keď sa stal súčasťou autoritatívneho rozhodnutia súdu vo veci samej. Z uvedeného judikátu vyplýva záver, že voči náhrade trov konania je možné podať opravný prostriedok aj keď náhrada trov konania je súčasťou autoritatívneho rozhodnutia vo veci samej. Zároveň poukázala na skutočnosť, že v prípade, ak by na Krajský súd v Bratislave neboli podané tri žaloby proti nečinnosti správneho orgánu, nedošlo by k promptnému konaniu a vydaniu

rozhodnutí o reštitučných nárokoch navrhovateľky a odporca by bol naďalej nečinný. Trovy konania by tak mal znášať odporca, keďže zo strany navrhovateľky išlo o dôvodné bránenie a uplatnenie práva. V tejto súvislosti poukázala navrhovateľka aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/2/2011 zo dňa 16.03.2011, podľa ktorého je všeobecný súd pri posudzovaní trov konania povinný skúmať, či niektorý z účastníkov konania zavinil, že konanie sa muselo zastaviť (§ 146 ods. 2 veta prvá O. s. p.). Zo skutkového a právneho stavu predmetnej veci vyplýva, že odporca zavinil, že sa konanie v tejto veci muselo začať a zároveň narýchlo vydaným rozhodnutím spôsobil aj to, že sa toto súdne konanie muselo zastaviť.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní navrhovateľky a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie bolo potrebné ako neprípustné odmietnuť.

Podľa § 244 ods. 4 O. s. p. rozhodujú súdy v správnom súdnictve o návrhoch na uloženie povinnosti orgánom verejnej správy konať o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a o opatreniach na vynútenie plnenia svojich rozhodnutí postupom uvedeným v § 250b a 250u.

V štvrtej hlave piatej časti O. s. p. je upravené konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t a § 250u O. s. p.), pričom v súlade s ustanovením § 250t ods. 8 O. s. p. sa na toto konanie subsidiárne použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti O. s. p.

Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy je konaním jednostupňovým, keďže proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 250t ods. 7 O. s. p.). Krajský súd v Bratislave tak vo svojom uznesení č. k. 2S/277/2013-99 zo dňa 29.01.2014 nesprávne uviedol poučenie o prípustnosti odvolania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. sa pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Najvyšší súd sa už vo svojej judikatúre (napr. sp. zn. 3Sžp/10/2013 zo dňa 01.04.2013) viackrát vyjadril, že konanie o nečinnosti orgánu verejnej správy je v zmysle ustanovenia § 250t ods. 7 O. s. p. jednoinštančné a odvolací súd nemôže ani pri pochybení súdu prvého stupňa postupovať v rozpore s § 250t ods. 7 O. s. p. Odvolanie proti rozhodnutiu súdu v konaní o nečinnosti správneho orgánu nie je prípustné ani do merita veci, ani voči trovám konania.

Rovnaký názor vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 181/2011-35 zo dňa 14.09.2011, v ktorom s odvolaním sa na § 246c ods. 1 vetu druhú O. s. p. uviedol, že vzhľadom na toto ustanovenie je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku akýkoľvek opravný prostriedok (teda aj odvolanie proti výroku o náhrade trov konania) prípustný iba vtedy, keď je to v tejto časti výslovne ustanovené. Obdobne rozhodol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 10Sžr/5/2013 zo dňa 13.02.2013. Odvolací súd v tomto smere poukázal na odlišnú povahu správneho súdnictva oproti všeobecnému súdnictvu, vzhľadom na čo nebolo možné postupovať v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/283/2005.

Vzhľadom na to, že odporca podal odvolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému opravný prostriedok nie je prípustný, odvolací súd postupujúc podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 250t ods. 7 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. odvolanie odmietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1

veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže výsledok konania je obdobný, ako pri zastavení konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.